

Magistrát města Ostravy

- 7 -08- 2017

PODATELNA!!!

SMO/292730/17

DM 259 300 314

MAGISTRÁT MĚSTA OSTRAVA odbor dopravně správních činností		Č. dopor.
Došlo: 07 -08- 2017		Zpracov.
Č. j.: 292730	Ukl. znak: 24.33.1.5/5	
Přílohy: 1		

Magistrát Města Ostravy
Odbor dopravně správních činností
Prokešovo náměstí 8
30.dubna 635/35
729 30 Ostrava

Žádost o informace

Dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), ve které požadují zaslání kompletní kopie spisového materiálu vedeného Magistrátem pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSC.

Žádám o poskytnutí požadovaných informací v celém rozsahu.
Současně nežádám o nahlédnutí do spisu ve smyslu správního řádu ale žádám dle infozákona.

Poskytování informací o životním prostředí dle zákona č. 123/1998 Sb. či poskytování informací z katastru nemovitostí dle zákona č. 344/1992 Sb. Otázkou, zda za speciální úpravu poskytování informací, která má přednost před InfZ, lze považovat v případě žádosti o obsah spisu i nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, se skutečně soudy opakovaně zabývaly, přičemž tato otázka není dosud jednoznačně vyřešena. Jeden názor zastávaný 2. senátem NSS vyslovený ve výše uvedeném rozsudku č. j. 2 As 38/2007-78 se kloní k řešení, dle kterého ten, komu svědčí (lepší) právo přístupu ke spisu prostřednictvím nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, nemůže tytéž informace současně žádat prostřednictvím InfZ, opačný názor zdůrazňující rozdílnou povahu obou institutů zastává např. 5. senát NSS v též již zmíněném rozsudku ze dne 13. 12. 2006, č. j. 5 As 3/2006-70 nebo např. 9. senát v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56. Navíc, jak bylo výše zmíněno, *ratio decidendi* rozsudku č. j. 2 As 38/2007-78.

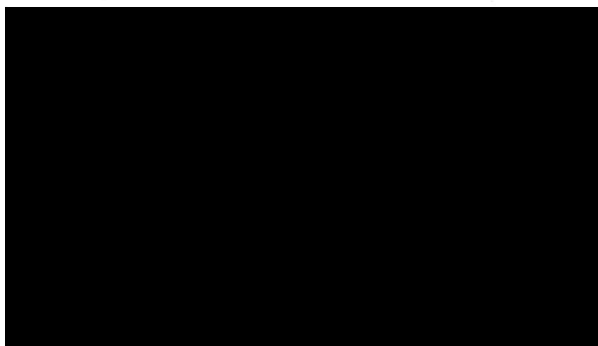
Bez ohledu na to je však zjevné, že v případě, že mě ono lepší právo na přístup do spisu prostřednictvím přímého nahlížení nesvědčí, nelze poskytnutí informací paušálně odmítnout s odkazem na § 2 odst. 3 InfZ. K tomuto závěru postačí prostý gramatický výklad příslušného ustanovení, zvláštní úprava má přednost v případě, že upravuje *poskytování* informací, nikoliv jako v tomto případě jejich odepření. Věc má však i ústavněprávní rozměr – právo na informace je základním lidským právem uznaným např. v čl. 17 Listiny, obdobně např. v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na tomto právu je založen i princip publicity veřejné správy realizovaný na zákonné úrovni právě InfZ (ale i dalšími zákony), tj. zásada, že veškeré informace vzniklé činností veřejné správy mají být v zásadě přístupné komukoliv, přičemž zákon může stanovit výjimky. Listina však pro takovát omezení stanoví limity, dle čl. 17 odst. 4 Listiny lze právo na informace omezit zákonem jen, *jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*.

Takovýmto omezením je např. neposkytování utajovaných informací dle § 7 InfZ (odůvodněno bezpečností státu), osobních údajů dle § 8a InfZ, obchodního tajemství dle § 9 InfZ, některých informací o majetkových poměrech dle § 10 InfZ (odůvodněno ochranou práv a svobod druhých) atp. Pokud jde o obsah spisů, InfZ se explicitně nevztahuje na informace z trestních spisů (§ 11

odst. 4 písm. a InfZ) či soudních spisů s výjimkou rozsudků (§ 11 odst. 4 písm. b InfZ), s ohledem na charakter informací obvykle obsažených v těchto spisech je takové omezení ve smyslu shora uvedených ústavních limitů přípustné. Žádnou obecnou výlukou týkající se veškerých správních spisů, na které se vztahuje § 38 správního řádu, InfZ neobsahuje a ani by takové omezení v ústavním testu nezbytnosti neobstálo. Právo přímého přístupu do spisu dle § 38 správního řádu svědčí velmi omezenému okruhu osob (účastníkům řízení, jejich zástupcům a dále osobám, které prokáží právní zájem či jiný vážný důvod, tj. osobám, které obvykle mají nějaký přímý vztah k předmětu daného řízení). Takovou úpravu nelze samu o sobě považovat za vyhovující výše uvedeným základním právům a ústavním principům, neboť příslušné omezení, tj. *paušální* odepření *veškerých* informací obsažených ve správních spisech, bez ohledu na jejich *skutečný obsah*, *všem* osobám nemajícím vztah k příslušnému řízení, jistě není nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví ani mravnosti. Je proto nutné na žádosti takových osob aplikovat obecnou úpravu InfZ, a po aplikaci příslušných omezení postupem dle § 12 InfZ zbývající informace poskytnout.

Závěrem odkazuji např. na rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, který též potvrzuje, že informace ze správních spisů neúčastníkům řízení se poskytují postupem dle InfZ a omezení jsou možná pouze z konkrétních zákonných důvodů dle jednotlivých ustanovení InfZ, též je v tomto rozhodnutí vysvětleno, proč se v tomto případě neuplatní judikát č. j. 2 As 38/2007-78.

V Ostravě dne 1.8.2017

ROZHODNUTÍ

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že žádost, kterou dne 01.08.2017 podal ve smyslu ustanovení § 4 téhož zákona

ve věci poskytnutí informace zasláním kompletní kopie spisového materiálu vedeného pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ, se ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona

o d m í t á .

Odůvodnění

Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, byla doručena dne 07.08.2017 žádost účastníka řízení o poskytnutí informace podle ustanovení § 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve které požaduje o zaslání kompletní kopie spisového materiálu vedeného pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ, který je evidován na odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy, a to v souvislosti se správním řízením vedeným pro porušení podmínek provozu na pozemních komunikacích a spácháním přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Účastník řízení v žádosti uvádí, že „otázkou, zda za speciální úpravu poskytování informací, která má přednost před InfZ, lze považovat v případě žádosti o obsah spisu i nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, se skutečně soudy opakovaně zabývaly, přičemž tato otázka není dosud jednoznačně vyřešena. Jeden názor zastávaný 2 senátem NSS vyslovený v rozsudku čj. 2 As 38/2007 – 78 se kloní k řešení, dle kterého ten, komu svědčí (lepší) právo přístupu ke spisu prostřednictvím nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, nemůže tytéž informace současně žádat prostřednictvím InfZ. Opačný názor zdůrazňující rozdílnou povahu obou institutů zastává např. 5 senát v rozsudku ze dne 13.12.2006, čj. 5 As 3/2006 – 70 nebo např. 9 senát v rozsudku ze dne 27.6.2012, čj. 9 Ans 7/2012/ - 56. Navíc, jak bylo výše zmíněno, *ratio decidendi* rozsudku čj. 2 As 38/2007 – 78“.

Současně uvádí, že „Bez ohledu na to je však zjevné, že v případě, že mě ono lepší právo na přístup do spisu prostřednictvím přímého nahlížení nesvědčí, nelze poskytnutí informací paušálně odmítnout s odkazem na § 2 odst. 3 InfZ. K tomuto závěru postačí prostý gramatický výklad příslušného ustanovení, zvláštní úprava má přednost v případě, že upravuje poskytování informací, nikoliv jako v tomto případě jejich odepření“.

Z dalšího textu žádosti pak vyplývají pouhé odkazy na „Listinu základních práv a svobod“, jakož i na „Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod“, dle kterých lze „právo na informace omezit zákonem jen, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých,

bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. Je proto nutné na žádost aplikovat obecnou úpravu InfZ, a po aplikaci příslušných omezení postupem dle § 12 InfZ zbývajících informace poskytnout.

Závěrem se také žadatel odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 11.8.2009, č.j. 1 As 51/2009 – 106, ze kterého dovozuje, že informace ze správních spisů neúčastníkům řízení se poskytují postupem dle InfZ a omezení jsou možná pouze z konkrétních zákonných důvodů, dle jednotlivých ustanovení InfZ, přičemž je v tomto rozhodnutí vysvětleno, proč se v tomto případě neuplatní rozsudek č.j. 2 As 38/2007 – 78.

Ke dni podání žádosti se žadatel [REDAKCE] nachází v pozici účastníka řízení vedeném pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ z něhož zaslání kompletní kopie spisového materiálu požaduje. Je tedy osobou, která má právo nahlížet do spisu podle ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), včetně práva na pořízení kopie spisu, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Ve vztahu k podané žádosti sdělujeme, že judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se práva na informace a jeho vztahu k právu na nahlížení do spisu podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se v průběhu času názorově vyvíjela, a to i v návaznosti na samotné změny právní úpravy, týkající se jak změny správního řádu, tak změny zákona o informacích. Novější judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle (nového) správního řádu je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu.

V tomto směru se lze odkázat zejména na rozsudek NSS ze dne 13.8.2008, č.j. 2 As 38/2007 – 78, ve kterém se uvádí: „Právě požadavek komplexnosti úpravy splňuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ten totiž upravuje jak okruh osob, jímž takové právo svědčí (odst. 1, 2 – žalobci ve zde posuzovaném případě takové právo jednoznačně svědčilo), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je navíc přezkoumatelné ve správním soudnictví (...). Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 38 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím“ a dále: „Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona [Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací podle zvláštního právního předpisu.].“ V nyní účinném znění § 2 odst. 3 cit. Zákona zní: „Zákon se nevztahuje na poskytování informací (...), pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování...“, to však na výše vyloženém stanovisku NSS nic nemění, neboť jde jen o jinou formulaci téhož.

Tento právní názor lze rovněž opřít o rozsudek NSS č.j. 9 Ans 7/2012 - 56, ve kterém se mimo jiné uvádí, že „Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nezbavuje tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona podané v režimu tohoto zákona. Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 informačního zákona), v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení.“.

Úprava obsažená v ustanovení § 2 odst. 3 InfZ slouží k tomu, aby se nezdvojovala úprava přístupu k informacím, nikoliv aby bylo přístupu k informacím zamezeno. Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů. Nejvyšší správní soud ve svých závěrech setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné

kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulanci, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím.

Spis příslušné spisové značky, jehož faktické okopírování a zaslání žadatel požaduje, je tedy správním spisem, a na základě ustanovení § 38 správního řádu má tedy žadatel právo bezprostředně se seznámit s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. O jeho účastenství v řízení ve věci, pro kterou byly spisy založeny, není pochyb. Přestože nahlížení do spisu slouží též získávání informací, jeho podstata a podmínky jsou jiné než obecný přístup k informacím povinných subjektů. Toto právo svědčí pouze účastníkům konkrétních řízení a osobám s právním zájmem nebo jiným vážným důvodem na nahlížení do spisu. Obsahem tohoto práva je fyzický a v zásadě neomezený přístup k originálu správního spisu a tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Jeho podstatou je vztah „nahlížejíciho“ k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Neupravuje, a tím méně pak omezuje, možnosti obecného poskytování informací podle informačního zákona. Vyjádřené stanovisko je v kontextu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008 čj. 2 As 38/2007 - 78.

Pokud žadatel argumentuje rozsudkem NSS ze dne 11.8.2009, čj. 1 As 51/2009 – 106, pak ten na nyní projednávanou věc nedopadá. Tento rozsudek řeší situaci, kdy žadatel, který nebyl účastníkem řízení, žádal o poskytnutí kopií stavebních povolení nebo ohlášení podle § 71 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, týkajících se všech reklamních zařízení o ploše větší než 4 m², jejichž stavba byla povolena odborem výstavby a dopravy, a dále o poskytnutí kopií plánků umístění těchto reklamních zařízení, pokud je má úřad k dispozici, resp. jsou součástí správních spisů. I v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud potvrzuje, že „institut nahlížení do spisu je třeba chápat jako postup speciální k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Právo nahlížet do spisu náleží pouze osobám vyjmenovaným v ustanovení § 38 s. ř.; jen tomuto užšímu okruhu osob pak náleží celé „široce vymezené“ právo na jakékoli informace ze správního spisu. Nespadá-li daná osoba pod definici podle § 38 s. ř., může žádat o informaci, jež je součástí správního spisu, podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tímto postupem jí však bude poskytnuta jen taková informace ze správního spisu, o kterou osoba sama požádá. V tomto případě se tak neuplatní široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu, které náleží jen účastníkům řízení, jejich zástupcům, případně jiným osobám, které prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod“. Ve výše uvedené věci se jednalo o případ zcela odlišný, kdy žadatel, nebyl účastníkem řízení předmětných stavebních řízení (ani jinou osobou, které náleží právo na nahlížení do spisu podle ustanovení § 38 správního řádu), a požadoval určité informace ze správních spisů podle zákona o svobodném přístupu k informacím, měl se správní orgán jeho žádostí o kopie stavebních povolení a ohlášení zabývat postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoliv mu právo na informace odepřít na základě toho, že jeho žádost subsumoval pod právo nahlížet do spisu, které mu v daném případě nenáleželo.

Povinný subjekt rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a žádost odmítl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 InfZ s tím, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu v tomto případě komplexně upravuje zvláštní právní předpis, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu, a to s odkazem na vyluku upravenou v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o informacích.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, a to prostřednictvím podání u povinného subjektu - Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání začíná plynout dnem následujícím po dni doručení písemnosti adresátovi, přičemž v případě, kdy adresát nebyl při doručení písemnosti zastižen, a písemnost byla uložena u doručovatele, se podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu pokládá písemnost za

doručenou desátým dnem od data uložení. V souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu má včas podané odvolání odkladný účinek. Podle ustanovení § 82 odst. 2 musí mít podané odvolání náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, tedy z něj musí být patrné, kdo odvolání činí, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy.

Rozdělovník: [REDACTED]
1 x spis

Magistrát města Ostravy

- 8 -09- 2017

PODATELNA!!!

SMO/349278/17

186

vy 259 334589

MAGISTRÁT MĚSTA OSTRAVA odbor dopravně správních činností	Č. dopor.
Došlo: 08 -09- 2017	Zpracov
Č. j.: 349 278	Ukl. znak 83. 1.
Přílohy: -	S/

Magistrát Města Ostravy
Odbor dopravně správních činností
Prokešovo náměstí 8
30.dubna 635/35

DSC 53

729 30 Ostrava

ODVOLÁNÍ

proti Rozhodnutí

č. j.: SMO/292730/17/DSČ/I

Sp.zn.:S-SMO/292730/17/DSČ/2

INF – 186/2017/zák. č 106/1999 Sb.

vydanému Magistrátem Města Ostravy, odboru dopravně správních činností.

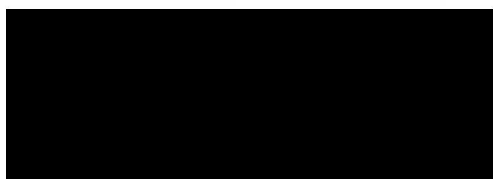
Které bylo doručeno dne 25.8.2017, proti kterému podávám odvolání ve stanovené lhůtě, kdy podané odvolání předávám k poštovní přepravě, tudíž řádně a včas.

Podávám proti shora uvedenému rozhodnutí v celém obsahu a rozsahu

ODVOLÁNÍ

které podávám ve lhůtě ve smyslu ustanovení správního řádu.

V Ostravě dne 5.9.2017

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Předání odvolání

Č. j.: SMO/399621/17/DSČ,
Sp. zn.: S-SMO/292730/17/DSČ/6
INF-186/2017/zák. č. 106/1999

Vyřizuje:
Telefon:
Fax:
E-mail:

Krajský úřad
Moravskoslezský kraj
Odbor dopravy a chytrého regionu
28. října 117
702 18 Ostrava

Datum: 09. října 2017

- žádost o poskytnutí informace - předání odvolání

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), předáváme odvolání, které podal

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ve smyslu InfZ a následně proti usnesení k doplnění odvolání.

Odvolatel podal dne 11.08.2017 žádost o informaci zasláním kompletní kopie spisového materiálu vedeného u Magistrátu města Ostrava pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ, který je zde evidován v souvislosti s přestupky v provozu na pozemních komunikacích. V zákonné lhůtě bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť povinný subjekt dospěl k závěru, že ustanovení § 38 správního řádu (nahlížení do spisu) je speciální právní úprava oproti obecné právní úpravě obsažené v InfZ.

V podání odvolatel uvádí, že výklad povinného subjektu je nesprávný a konstatuje, „správní řád problematiku poskytování informací komplexně neupravuje a zvláštním zákonem je pouze ve vztahu k žádostem o nahlédnutí do spisu; v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou se plně uplatní režim vyřízení žádosti stanovený InfZ“. Dále uvádí, že povinný subjekt se opírá o zastaralý judikát vztahující se k zastaralé právní úpravě, kdy tuto skutečnost se poněkud komicky pokusil zamaskovat tím, že zmíněný rozsudek doslovně necitoval, ale „nepohodlné pasáže“ vypustil a přeformuloval ho vlastními slovy, neboť jinak by bylo ihned patrné, že se paragrafy uváděné v citovaném rozsudku v dnes platném správním řádu vztahují k něčemu úplně jinému“.

V dalším textu odvolání jsou pak uváděny citace z rozsudku NSS čj. 5 A 158/2001 – 100, rozsudku NSS čj. 8 As 34/2005 – 76, rozsudku NSS čj. 6 As 52/2007 - 80 jakož i citace z Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR, ke kterému správní orgán podotýká, že toto doporučení není právně závazné, neboť závazný výklad právních předpisů podává pouze soud. V kapitole „další podpůrné argumenty“ se vyjadřuje k ustanovení správního řádu týkající se nahlížení do spisu ve vztahu k InfZ.

K odvolání do usnesení ze dne 18.09.2017 povinný subjekt uvádí, že toto bylo vydáno k doplnění o důvody odvolání, v jakém rozsahu je napadáno, a dále v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo.

Povinný subjekt má za to, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu nebo jeho části v tomto případě upravuje zvláštní zákon, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu. Tudiž máme za to, že informace nebyla poskytnuta s odkazem na výlukou upravenou v § 2 odst. 3 zákona o informacích, neboť účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů.

Přílohy: 1/spis

KRAJSKÝ ÚŘAD
MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ
Odbor dopravy a chytrého regionu
28. října 117, 702 18 Ostrava

Magistrát města Ostravy

18-10-2017

PODATELNA!!!

186
DSC.53

Váš dopis zn.:

Ze dne:

Čj:

Sp. zn.:

MSK 134107/2017

DSH/29043/2017/

084.3 V5

Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum:

posta@msk.cz

17. 10. 2017

Magistrát města Ostravy

Odbor DSC

vy 149 328559

MAGISTRÁT MĚSTA OSTRAVA	Č. dopor.
Odbor dopravně správních činností	
Dodla: 18-10-2017	
Č. j. 149 915	
Přílohy: 1	

jsk zpr
53. 7.
9/5

Vrácení spisu – [REDACTED] – žádost dle zák. 106/1999 Sb.

– S-SMO/292730/17/DSC

Krajský úřad obdržel dne 11. 10. 2017 odvolání žadatele proti rozhodnutí, kterým byla odmítnuta jeho žádost o informace, a dále odvolání proti usnesení o určení lhůty k doplnění odvolání.

Krajský úřad konstatuje, že ani jedno z obou odvolání neobsahuje podpis účastníka řízení, přičemž účastník nebyl k doplnění podpisu vyzván; usnesením byl vyzván pouze k tomu, aby doplnil, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Proto Vám krajský úřad vrací spis k provedení těchto úkonů. Nebude-li odvolání přes výzvu magistrátu doplněno o podpis účastníka, nechť magistrát odvolací řízení zastaví.

KRAJSKÝ ÚŘAD
Moravskosleský kraj
odbor dopravy
a chytrého regionu
-7-

odbor dopravy a chytrého regionu

Příloha

spis dle textu

Tel.: 595 622 222

Fax: 595 622 126

ID DS: 8x6bxsd

IČ: 70890692

DIČ: CZ70890692

Č. účtu: 1650676349/0800

Zavedli jsme systém řízení kvality
a systém environmentálního řízení
a auditu

www.msk.cz

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Vaše značka:

Ze dne:

Č. j.: SMO/422104/17/DSČ
Sp. zn.: S-SMO/292730/17/DSČ/8
INF – 186/2017/zák. 106/1999 Sb.

Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum: 19. října 2017

USNESENÍ

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností podle ustanovení § 37 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), určuje

Lhůtu **pěti pracovních dnů** ode dne doručení tohoto usnesení k doplnění podaného odvolání proti rozhodnutí vedeném pod č.j. SMO/292730/17/DSČ/ o náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, a to o podpis osoby, která podání činí, a současně k doplnění podání odvolání proti usnesení vedeném pod č.j. SMO/363485/17/DSČ/Kuč, a to v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo a o podpis osoby, která je činí. K podání po této lhůtě, správní orgán dle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu, nepřihlédne.

O d ů v o d n ě n í

Dne 08.09.2017 bylo Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, jako povinnému subjektu podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), doručeno odvolání, které směřuje vůči rozhodnutí vedeném pod. sp. zn. S-SMO/292730/17/DSČ, č.j. SMO/292730/17/DSČ, kterým bylo ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 InfZ odmítnuto poskytnutí informace, týkající se spisového materiálu vedeného pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ.

Doručené odvolání však nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 s poukazem na ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, a proto ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 téhož zákona vyzýváme jmenovaného k doplnění podaného odvolání, a to o podpis osoby, která podání činí.

Následně bylo dne 05.10.2017 doručeno povinnému subjektu odvolání proti usnesení ze dne 18.09.2017 vydané pod č.j. SMO/363485/17/DSČ, kterým byla ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu určena lhůta k doplnění odvolání.

Č. j.: SMO/492617/16/DSČ/I
Sp. zn.: S-SMO/343569/16/DSČ

Doručené odvolání však nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 s poukazem na ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, a proto ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 téhož zákona vyzýváme jmenovaného k doplnění podaného odvolání o důvody odvolání, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo a o podpis osoby, která je činí, přičemž se k tomuto úkonu, doplnění odvolání, stanoví přiměřená lhůta **pěti pracovních dnů** ode dne doručení tohoto usnesení. Současně správní orgán stanovil, že k podání podanému po této lhůtě dle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu nepřihlédne.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje odboru dopravy a chytrého regionu a to prostřednictvím Magistrátu města Ostravy, který usnesení vydal. Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení usnesení, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené usnesení připraveno k vyzvednutí. Podané odvolání nemá odkladný účinek.

„otisk úředního razítka“

Magistrát města Ostravy

Odbor DSČ

30.dubna 635/35

702 00 Ostrava

Č.j.:SMO/363485/17/DSČ,

Sp.Zn.:S-SMO/292730/17/DSČ/4

INF– 186/2017/zák.106/1999 Sb.

Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Tímto v souladu s ust. § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), podávám

odvolání

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a

navrhuji,

aby nadřízený orgán rozhodl tak, že povinný subjekt požadovanou informaci poskytne. Stížnost a odvolání jsou odůvodněny následovně:

Rekapitulace

Žádostí ze dne 01.08.2017 (povinnému subjektu doručeno dne 07.08.2014) jsem v souladu s ust. § 14 InfZ žádal o pořízení kompletní kopie spisu vedeného povinným subjektem pod sp.zn. S-SMO/229235/16/DSČ. Žádost je obsažena ve spisovém materiálu.

Povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žádosti. Rozhodnutí odůvodnil tím, že „... *ustanovení § 38 správního řádu je ve vztahu k zák. č. 106/1999 Sb. ... ustanovením zvláštním a tedy v případech, na které se vztahuje ust. § 38 správního řádu nelze aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.*

Tento závěr mj. potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém Rozsudku č.j. 5A 158/2001-100 (přístupno na www.nssoud.cz), v odůvodnění krom jiného uvádí, že ... Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících ve správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení správního řádu o účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.“

Povinný subjekt tedy odmítnutí žádosti opírá o tvrzení, že správní řád (dále též „SprŘ“) je zvláštním zákonem upravujícím poskytování informací; proto se postupuje podle něj a InfZ se v souladu s ust. § 2 odst. 3 InfZ neuplatní. Takový výklad je nesprávný.

Judikatura

Starší judikatura nebyla zcela jednotná a v některých případech se skutečně přiklápěla k názoru, že správní řád představuje v oblasti poskytování informací zvláštní zákon, a InfZ se tedy v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu neuplatní. Judikatura však prošla značným vývojem, již před mnoha lety se ustálila a dlouhodobě konstantně prosazuje zcela opačný názor: **správní řád problematiku poskytování informací komplexně neupravuje a zvláštním zákonem je pouze ve vztahu k žádostem o nahlédnutí do spisu; v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou se plně uplatní režim vyřízení žádosti stanovený InfZ.**

Povinný subjekt svůj mylný názor opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) tedy rozsudek, který je již více než 10 let zastaralý a dávno překonaný novější judikaturou. Tento zastaralý a překonaný rozsudek povinný subjekt použil naprosto vědomě a účelově, neboť o existenci novější – a protichůdné – judikatury dobře věděl: citoval jsem ji již v samotné žádosti o poskytnutí informace a povinný subjekt ji dokonce sám zrekapituloval v souhrnu toho, co jsem k žádosti uvedl. V samotném rozhodnutí však k této judikatuře vůbec nepřihlédl, nijak se k ní nevyjádřil a nepokusil se s ní jakkoliv argumentačně vypořádat.

Výše uvedený rozsudek se vztahuje k již neplatnému správnímu řádu z roku 1967, účinnému do 1.1.2006. **Povinný subjekt se tedy opírá o zastaralý judikát vztahující se k zastaralé právní úpravě.** Tuto skutečnost se poněkud komicky pokusil zamaskovat tím, že zmíněný rozsudek doslovně necitoval, ale „nepohodlné pasáže“ vypustil a přeformuloval ho vlastními slovy, neboť jinak by bylo ihned patrné, že se paragrafy uváděné v citovaném rozsudku v dnes platném správním řádu vztahují k něčemu úplně jinému. Pro srovnání:

Rozsudek NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 (pasáže odlišné od citace správního orgánu zvýrazněny):

Pokud se týká vlastního řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace je třeba uvést, že informací podle zvláštního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem je zákon. č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nikoli však správní řád. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, **pokud se týká § 23 správního řádu** je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje **§ 23 správního řádu** nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb.

Povinným subjektem argumentováno v podobě (pasáže odlišné od rozsudku zvýrazněny):

že informace podle zvláštního právního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem však není správní řád. Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu, ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících řízení ve správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení

správního řádu o účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.“

Výše uvedený právní názor však překonal již rozsudek NSS č.j. 8 As 34/2005 – 76 ze dne 28.3.2006, v němž soud konstatoval, že **se žádost o kopii rozhodnutí podle InfZ, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena:**

„Z § 23 správního řádu vyplývá, že účastníci řízení a jejich zástupci (v některých případech – a to prokáže-li odůvodněnost svého požadavku, i jiná osoba) mohou získat informace o řízení před správními orgány nahlížením do spisu. Citované ustanovení zároveň upravuje maximální možnou šíři tohoto oprávnění, tj. právo nahlížet do spisu v celém jeho rozsahu s výjimkou protokolu o hlasování, a aniž by nahlízející osoba musela jakkoliv specifikovat obsah informací, které hodlá ve spisu nalézt. V takto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu ustanovení § 23 správního řádu (v souladu se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu) vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. **Tento závěr ovšem nemůže vyloučit užší přístup (podle zákona o svobodném přístupu k informacím) k informacím obsaženým ve spise o správním řízení, není-li poskytnutí požadované informace zákonem omezeno.**

Nejvyšší správní soud považuje žádost o kopii rozhodnutí, jak byla žalobcem podána, za jednoznačnou žádost o informace v tomto rozhodnutí obsažené; zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje definici „informace“ – obecně je obsah tohoto výrazu chápán jako „zpráva, sdělení“, jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta. Pokud žalobce požadoval kopii rozhodnutí jako celku, pak nevyloučil žádný z údajů v něm obsažených jako takový, který nepožaduje. Úvaha stěžovatele o tom, že žádost o kopii určitého rozhodnutí ze správního spisu není žádostí o informaci o skutečnostech v rozhodnutí obsažených, ale žádostí o nahlédnutí do spisu, není důvodná. Žalobce nepožadoval nahlédnutí do spisu, ale domáhal se informací obsažených v jediném konkrétním rozhodnutí, které ve své žádosti zcela přesně specifikoval. Taková žádost ostatně odpovídá situaci, kdy žadatel nemůže znát detailně obsah požadovaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena.“

Uvedený právní názor byl potvrzen i dalším rozsudkem NSS č.j. 6 As 52/2007 – 80 ze dne 15.9.2008, kde soud konstatoval, že **pokud se žadatel o informace výslovně dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na § 23 odst. 2 správního řádu.**

Soud se zde rovněž vyslovil k rozsudku NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 ze dne 27.1.2004, na základě kterého mi povinný subjekt odmítl poskytnout požadovanou informaci, a to následovně:

„Městský soud přitom vycházel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 – 100, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné vztahem mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a správním řádem, jmenovitě ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. Dospěl přitom k závěru, že *„ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu bezesporu slouží k získání informací o správním spisu či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu, je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.“* Šestý senát Nejvyššího správního soudu, stejně jako osmý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 – 76, na nějž stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje, neshledal důvod odchýlit se od citovaného právního názoru, nelze však přisvědčit městskému soudu (jakož i žalovanému) a jeho závěrům, které z tohoto rozhodnutí vyvozuje. Především nutno uvést, že citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 5 A 158/2001 došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, přičemž bylo dále poukázáno na to, že žalobcova žádost ve věci byla formulována značně všeobecně (poskytnutí informací týkajících se postupu ministerstva ve správním řízení ...), takže žalovaný měl především vyzvat žalobce k upřesnění této žádosti. Poté měl posoudit, zda se jedná o žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda takovéto žádosti lze vyhovět (např. v případě žádosti o poskytnutí informací obecnějšího charakteru, byť i z jmenovitě označených správních řízení, o lhůtách vyřízení, v kolika případech bylo žádostem vyhověno apod.), či zda žádost měla být podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zamítnuta s tím, že se na daný případ vztahuje jiné zákonné ustanovení (ustanovení jiného právního předpisu), anebo zda měl být učiněn závěr, že se (se zřetelem na obsah žádosti) o žádost ve smyslu § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nejedná. **Uvedený právní názor podle názoru šestého senátu Nejvyššího správního soudu nutno proto vykládat tak, že postup podle § 23 správního řádu o nahlížení do spisů připadá v úvahu v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Pokud však takovýto postup nevolí a výslovně se dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v § 23 odst. 2 správního řádu.**

V daném případě se stěžovatel domáhá poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, mělo tedy být o jeho žádosti rozhodováno podle uvedeného zákona, byť se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, a nebylo možné jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu tehdy účinného § 23 správního řádu. Žalovaný měl pouze posoudit, zda se stěžovatel domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve

smyslu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout.“

Jak již bylo uvedeno v mnou podané žádosti o poskytnutí informace (citováno podle Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR, viz níže), podle ust. § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, „*pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).

Ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu potřebný komplexní charakter nevykazují; oba instituty navíc mají odlišnou právní povahu. Zatímco postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení (a za stanovených podmínek jiných osob) seznámit se s obsahem spisu formou (fyzického) nahlédnutí. Taková procesní úprava proto nijak nevylučuje možnost uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle InfZ, jejímž předmětem je obdržení požadovaných informací jinou formou než fyzickým nahlédnutím u správního orgánu. **Správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu** (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2004, č.j. 5 A 158/2001 – 100).

Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2006 č.j. 5 As 3/2006 – 70).

Metodické doporučení Ministerstva vnitra ČR

Ministerstvo vnitra se ve svém dosud platném *Metodickém doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů** k dané problematice vyslovilo zcela jednoznačně:

Postup povinných subjektů, spočívající v paušálním odpírání poskytování informací ze správních spisů s odkazem na správní řád, resp. v nevyřizování takové žádosti v režimu InfZ, není v souladu se zákonem a představuje zásah do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím.

V režimu InfZ tedy postupuje povinný subjekt v situaci, kdy žadatel svým podáním tento právní režim založí. V takovém případě je povinností povinného subjektu požadované informace poskytnout, s výjimkou informací, u nichž je dle InfZ dán některý z důvodů pro jejich neposkytnutí. Povinný subjekt bude tedy postupovat při vyřízení žádosti v intencích § 12 InfZ, dle něhož všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt

tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.

Jak vyplývá z výše uvedeného, **může být žadatelem o informace ze správních spisů dle InfZ i účastník řízení.** Jelikož má účastník právo seznámit se (formou nahlédnutí do spisu a ve spojení s ním i pořízením výpisů či kopii) s celým obsahem spisu (s výjimkou informací dle § 38 odst. 6 správního řádu), **není při vyřizování jeho žádosti v režimu InfZ třeba aplikovat důvody omezení práva na informace.**

Shrnutí:

V režimu InfZ lze žádat o poskytnutí informací obsažených ve správních spisech; žadatelem může být účastník řízení i jiná osoba. Povinné subjekty nejsou oprávněny takovou žádost v režimu InfZ nevyřizovat.

Při vyřízení žádosti se postupuje v plné míře dle InfZ, včetně aplikace důvodů pro omezení práva na informace. Tyto důvody není třeba aplikovat pouze ve vztahu k účastníkům řízení, kteří jsou zásadně oprávněni seznámit se s obsahem spisu v plném rozsahu. Podmínkou poskytnutí informace v režimu InfZ není prokázání právního zájmu žadatele.

Další podpůrné argumenty

Právo na pořízení kopie spisu podle SprŘ je spojeno s fyzickým nahlédnutím do spisu a tedy nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit, viz ust. § 38 odst. 4 SprŘ: „*S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*“ **Účastník řízení tedy podle SprŘ nemá právní nárok na zaslání kopie spisu, ale pokud žádá o její pořízení, musí se k příslušnému správnímu orgánu dostavit osobně.** To by znamenalo, že by se např. účastník řízení z Karlových Varů musel dostavit k úřadu do Ostravy jen proto, aby mu byla pořízena kopie spisu. Takový postup je naprosto absurdní a v rozporu s ust. § 6 odst. 2 SprŘ, které stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.*“

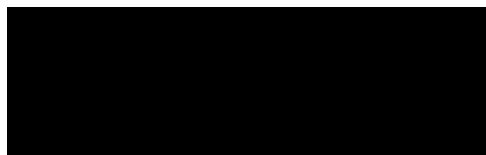
Výše popsany postoj by navíc vedl k tomu, že by účastníci řízení neměli právo požadovat informace ze správních spisů podle InfZ a museli by se za účelem jejich získání dostavit osobně, zatímco osoby, které se řízení neúčastní a nemají s ním nic společného, by informace ze spisu podle InfZ požadovat mohly. Účastník řízení z Karlových Varů by musel jet za účelem pořízení kopie spisu na úřad do Ostravy, kdežto např. jeho manželka (eventuelně úplně cizí osoba), řízení se neúčastní, by měla právo na to, aby jí správní orgán kopii spisu pořídil a zaslal v rámci InfZ. Ve svém důsledku by tedy účastník řízení mohl být nucen požadovat informace podle InfZ přes nastrčené, řízení se neúčastní osoby, neboť jim by povinný subjekt informace podle InfZ poskytl, zatímco přímo jemu nikoliv. Mimořádná absurdnost takového postupu a pokřivené interpretace práva je zcela zjevná.

Poskytování informací podle InfZ, nikoliv podle SprŘ, je výhodné i pro správní orgán, a to minimálně z důvodů

- Povinný subjekt může žádost podle InfZ vyřídit kdykoliv v 15denní zákonné lhůtě, tedy v době, kterou si příslušný úředník pro vyřízení žádosti sám zvolí a vyhradí, zatímco účastník řízení může přijít osobně žádat o nahlédnutí a poskytnutí informací ze spisu podle SprŘ kdykoliv, tedy i v době, která je pro úředníka nevhodná, narušuje mu jeho jinou činnost apod.

–
Z důvodů uvedených a odůvodněných výše proto navrhuji, aby odvolací orgán postupoval tak, jak je uvedeno výše.

Vyhotoveno dne 4.10.2017 v Ostravě

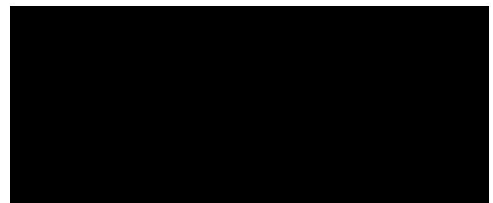
Magistrát Města Ostravy
Odbor dopravně správních činností
Prokešovo náměstí 8
30.dubna 635/35
729 30 Ostrava

Sp.zn.:S-SMO/292730/17/DSČ/8 INF – 186/2017/zák 106/1990 Sb.

Žádost o určení lhůty k doplnění odvolání a to 15 dnů od doručení výzvy

Dle § 39 zákona č.500/2004 Sb. Tímto žádám o určení této 15 denní přiměřené lhůty k vypracování odvolání,jelikož 5 denní lhůtu nepovažuji za dostatečnou a zákon ji přesně nestanovuje a je tímto adekvátní k provedení úkonu ,jakožto vypracování odvolání v této věci,jelikož bylo ve věci vypracováno usnesení pod č.j.SMO/292730/17/DSČ/

V Ostravě dne 2.11.2017

Magistrát Města Ostravy
Odbor dopravně správních činností
Prokešovo náměstí 8
30.dubna 635/35
729 30 Ostrava

Reakce na Usnesení č.j.SMO/422104/17/DSČ/

Sp.zn.:S-SMO/292730/17/DSČ/8 INF – 186/2017/zák 106/1990 Sb.

V rámci tohoto usnesení namítám následující skutečnosti, a to především **odvolání, které je tímto považováno za bezvadné.**

Č.j.:SMO/363485/17/DSČ/

Sp.Zn.:S-SMO/292730/17/DSČ/4

INF– 186/2017/zák.106/1999 Sb.

Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Tímto v souladu s ust. § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), podávám

odvolání

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a

navrhuji,

aby nadřízený orgán rozhodl tak, že povinný subjekt požadovanou informaci poskytne. Stížnost a odvolání jsou odůvodněny následovně:

Rekapitulace

Žádostí ze dne 01.08.2017 (povinnému subjektu doručeno dne 07.08.2014) jsem v souladu s ust. § 14 InfZ žádal o pořízení kompletní kopie spisu vedeného povinným subjektem pod sp.zn. S-SMO/229235/16/DSČ. Žádost je obsažena ve spisovém materiálu.

Povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žádosti. Rozhodnutí odůvodnil tím, že „... ustanovení § 38 správního řádu je ve vztahu k zák. č. 106/1999 Sb. ... ustanovením zvláštním a tedy v případech, na které se vztahuje ust. § 38 správního řádu nelze aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.

Tento závěr mj. potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém Rozsudku č.j. 5A 158/2001-100 (přístupno na www.nssoud.cz), v odůvodnění krom jiného uvádí, že ... Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících ve správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení správního řádu o účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.“

Povinný subjekt tedy odmítnutí žádosti opírá o tvrzení, že správní řád (dále též „SprŘ“) je zvláštním zákonem upravujícím poskytování informací; proto se postupuje podle něj a InfZ se v souladu s ust. § 2 odst. 3 InfZ neuplatní. Takový výklad je nesprávný.

Judikatura

Starší judikatura nebyla zcela jednotná a v některých případech se skutečně přikláněla k názoru, že správní řád představuje v oblasti poskytování informací zvláštní zákon, a InfZ se tedy v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu neuplatní. Judikatura však prošla značným vývojem, již před mnoha lety se ustálila a dlouhodobě konstantně prosazuje zcela opačný názor: **správní řád problematiku poskytování informací komplexně neupravuje a zvláštním zákonem je pouze ve vztahu k žádostem o nahlédnutí do spisu; v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou se plně uplatní režim vyřízení žádosti stanovený InfZ.**

Povinný subjekt svůj mylný názor opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) tedy rozsudek, který je již více než 10 let zastaralý a dávno překonaný novější judikaturou. Tento zastaralý a překonaný rozsudek povinný subjekt použil naprosto vědomě a účelově, neboť o existenci novější – a protichůdné – judikatury dobře věděl: citoval jsem ji již v samotné žádosti o poskytnutí informace a povinný subjekt ji dokonce sám zrekapituloval v souhrnu toho, co jsem k žádosti uvedl. V samotném rozhodnutí však k této judikatuře vůbec nepřihlédl, nijak se k ní nevyjádřil a nepokusil se s ní jakkoliv argumentačně vypořádat.

Výše uvedený rozsudek se vztahuje k již neplatnému správnímu řádu z roku 1967, účinnému do 1.1.2006. **Povinný subjekt se tedy opírá o zastaralý judikát vztahující se k zastaralé právní úpravě.** Tuto skutečnost se poněkud komicky pokusil zamaskovat tím, že zmíněný rozsudek doslovně necitoval, ale „nepohodlné pasáže“ vypustil a přeformuloval ho vlastními slovy, neboť jinak by bylo ihned patrné, že se paragrafy uváděné v citovaném rozsudku v dnes platném správním řádu vztahují k něčemu úplně jinému. Pro srovnání:

Rozsudek NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 (pasáže odlišné od citace správního orgánu zvýrazněny):

Pokud se týká vlastního řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace je třeba uvést, že informací podle zvláštního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem je zákon. č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nikoli však správní řád. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, **pokud se týká § 23 správního řádu** je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje **§ 23 správního řádu** nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb.

Povinným subjektem argumentováno v podobě (pasáže odlišné od rozsudku zvýrazněny):

že informace podle zvláštního právního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem však není správní řád. Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu, ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících řízení ve

správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení správního řádu o účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.“

Výše uvedený právní názor však překonal již rozsudek NSS č.j. 8 As 34/2005 – 76 ze dne 28.3.2006, v němž soud konstatoval, že **se žádost o kopii rozhodnutí podle InfZ, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena:**

„Z § 23 správního řádu vyplývá, že účastníci řízení a jejich zástupci (v některých případech – a to prokáže-li odůvodněnost svého požadavku, i jiná osoba) mohou získat informace o řízení před správními orgány nahlížením do spisu. Citované ustanovení zároveň upravuje maximální možnou šíři tohoto oprávnění, tj. právo nahlížet do spisu v celém jeho rozsahu s výjimkou protokolu o hlasování, a aniž by nahlízející osoba musela jakkoliv specifikovat obsah informací, které hodlá ve spisu nalézt. V takto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu ustanovení § 23 správního řádu (v souladu se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu) vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. **Tento závěr ovšem nemůže vyloučit užší přístup (podle zákona o svobodném přístupu k informacím) k informacím obsaženým ve spise o správním řízení, není-li poskytnutí požadované informace zákonem omezeno.**

Nejvyšší správní soud považuje žádost o kopii rozhodnutí, jak byla žalobcem podána, za jednoznačnou žádost o informace v tomto rozhodnutí obsažené; zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje definici „informace“ – obecně je obsah tohoto výrazu chápán jako „zpráva, sdělení“, jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta. Pokud žalobce požadoval kopii rozhodnutí jako celku, pak nevyloučil žádný z údajů v něm obsažených jako takový, který nepožaduje. Úvaha stěžovatele o tom, že žádost o kopii určitého rozhodnutí ze správního spisu není žádostí o informaci o skutečnostech v rozhodnutí obsažených, ale žádostí o nahlédnutí do spisu, není důvodná. Žalobce nepožadoval nahlédnutí do spisu, ale domáhal se informací obsažených v jediném konkrétním rozhodnutí, které ve své žádosti zcela přesně specifikoval. Taková žádost ostatně odpovídá situaci, kdy žadatel nemůže znát detailně obsah požadovaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena.“

Uvedený právní názor byl potvrzen i dalším rozsudkem NSS č.j. 6 As 52/2007 – 80 ze dne 15.9.2008, kde soud konstatoval, že **pokud se žadatel o informace výslovně dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na § 23 odst. 2 správního řádu.**

Soud se zde rovněž vyslovil k rozsudku NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 ze dne 27.1.2004, na základě kterého mi povinný subjekt odmítl poskytnout požadovanou informaci, a to následovně:

„Městský soud přitom vycházel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 – 100, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné vztahem mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a správním řádem, jmenovitě ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. Dospěl přitom k závěru, že *„ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu bezesporu slouží k získání informací o správním spisu či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu, je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.“* Šestý senát Nejvyššího správního soudu, stejně jako osmý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 – 76, na nějž stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje, neshledal důvod odchýlit se od citovaného právního názoru, nelze však přisvědčit městskému soudu (jakož i žalovanému) a jeho závěrům, které z tohoto rozhodnutí vyvozuje. Především nutno uvést, že citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 5 A 158/2001 došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, přičemž bylo dále poukázáno na to, že žalobcova žádost ve věci byla formulována značně všeobecně (poskytnutí informací týkajících se postupu ministerstva ve správním řízení ...), takže žalovaný měl především vyzvat žalobce k upřesnění této žádosti. Poté měl posoudit, zda se jedná o žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda takovéto žádosti lze vyhovět (např. v případě žádosti o poskytnutí informací obecnějšího charakteru, byť i z jmenovitě označených správních řízení, o lhůtách vyřízení, v kolika případech bylo žádostem vyhověno apod.), či zda žádost měla být podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zamítnuta s tím, že se na daný případ vztahuje jiné zákonné ustanovení (ustanovení jiného právního předpisu), anebo zda měl být učiněn závěr, že se (se zřetelem na obsah žádosti) o žádost ve smyslu § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nejedná. Uvedený právní názor podle názoru šestého senátu Nejvyššího správního soudu nutno proto vykládat tak, že postup podle § 23 správního řádu o nahlížení do spisů připadá v úvahu v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Pokud však takovýto postup nevolí a výslovně se dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v § 23 odst. 2 správního řádu.

V daném případě se stěžovatel domáhá poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, mělo tedy být o jeho žádosti rozhodováno podle uvedeného zákona, byť se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, a nebylo možné jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu tehdy účinného § 23 správního řádu. Žalovaný měl pouze posoudit, zda se stěžovatel domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve smyslu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout.“

Jak již bylo uvedeno v mnou podané žádosti o poskytnutí informace (citováno podle Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR, viz níže), podle ust. § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, „pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).

Ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu potřebný komplexní charakter nevykazují; oba instituty navíc mají odlišnou právní povahu. Zatímco postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení (a za stanovených podmínek jiných osob) seznámit se s obsahem spisu formou (fyzického) nahlédnutí. Taková procesní úprava proto nijak nevylučuje možnost uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle InfZ, jejímž předmětem je obdržení požadovaných informací jinou formou než fyzickým nahlédnutím u správního orgánu. **Správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu** (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2004, č.j. 5 A 158/2001 – 100).

Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2006 č.j. 5 As 3/2006 – 70).

Metodické doporučení Ministerstva vnitra ČR

Ministerstvo vnitra se ve svém dosud platném *Metodickém doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů** k dané problematice vyslovilo zcela jednoznačně:

Postup povinných subjektů, spočívající v paušálním odpírání poskytování informací ze správních spisů s odkazem na správní řád, resp. v nevyřizování takové žádosti v režimu InfZ, není v souladu se zákonem a představuje zásah do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím.

V režimu InfZ tedy postupuje povinný subjekt v situaci, kdy žadatel svým podáním tento právní režim založí. V takovém případě je povinností povinného subjektu požadované informace poskytnout, s výjimkou informací, u nichž je dle InfZ dán některý z důvodů pro jejich neposkytnutí. Povinný subjekt bude tedy postupovat při vyřízení žádosti v intencích § 12 InfZ, dle něhož všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.

Jak vyplývá z výše uvedeného, **může být žadatelem o informace ze správních spisů dle InfZ i účastník řízení.** Jelikož má účastník právo seznámit se (formou nahlédnutí do spisu a ve spojení s ním

i pořízením výpisů či kopií) s celým obsahem spisu (s výjimkou informací dle § 38 odst. 6 správního řádu), **není při vyřizování jeho žádosti v režimu InfZ třeba aplikovat důvody omezení práva na informace.**

Shrnutí:

V režimu InfZ lze žádat o poskytnutí informací obsažených ve správních spisech; žadatelem může být účastník řízení i jiná osoba. Povinné subjekty nejsou oprávněny takovou žádost v režimu InfZ nevyřizovat.

Při vyřízení žádosti se postupuje v plné míře dle InfZ, včetně aplikace důvodů pro omezení práva na informace. Tyto důvody není třeba aplikovat pouze ve vztahu k účastníkům řízení, kteří jsou zásadně oprávněni seznámit se s obsahem spisu v plném rozsahu. Podmínkou poskytnutí informace v režimu InfZ není prokázání právního zájmu žadatele.

Další podpůrné argumenty

Právo na pořízení kopie spisu podle SprŘ je spojeno s fyzickým nahlédnutím do spisu a tedy nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit, viz ust. § 38 odst. 4 SprŘ: „*S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*“ **Účastník řízení tedy podle SprŘ nemá právní nárok na zaslání kopie spisu, ale pokud žádá o její pořízení, musí se k příslušnému správnímu orgánu dostavit osobně.** To by znamenalo, že by se např. účastník řízení z Karlových Varů musel dostavit k úřadu do Ostravy jen proto, aby mu byla pořízena kopie spisu. Takový postup je naprosto absurdní a v rozporu s ust. § 6 odst. 2 SprŘ, které stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.*“

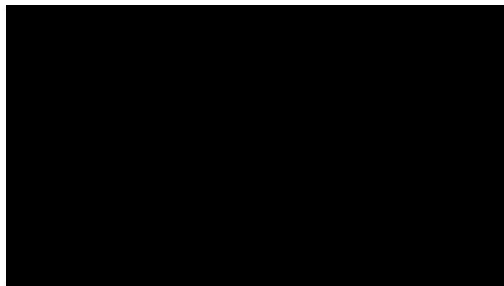
Výše popsaný postoj by navíc vedl k tomu, že **by účastníci řízení neměli právo požadovat informace ze správních spisů podle InfZ a museli by se za účelem jejich získání dostavit osobně,** zatímco **osoby, které se řízení neúčastní a nemají s ním nic společného, by informace ze spisu podle InfZ požadovat mohly.** Účastník řízení z Karlových Varů by musel jet za účelem pořízení kopie spisu na úřad do Ostravy, kdežto např. jeho manželka (eventuelně úplně cizí osoba), řízení se neúčastnící, by měla právo na to, aby jí správní orgán kopii spisu pořídil a zaslal v rámci InfZ. Ve svém důsledku by tedy účastník řízení mohl být nucen požadovat informace podle InfZ přes nastrčené, řízení se neúčastnící osoby, neboť jim by povinný subjekt informace podle InfZ poskytl, zatímco přímo jemu nikoliv. Mimořádná absurdnost takového postupu a pokřivené interpretace práva je zcela zjevná.

Poskytování informací podle InfZ, nikoliv podle SprŘ, je výhodné i pro správní orgán, a to minimálně z důvodů

- Povinný subjekt může žádost podle InfZ vyřídit kdykoliv v 15denní zákonné lhůtě, tedy v době, kterou si příslušný úředník pro vyřízení žádosti sám zvolí a vyhradí, zatímco účastník řízení může přijít osobně žádat o nahlédnutí a poskytnutí informací ze spisu podle SprŘ kdykoliv, tedy i v době, která je pro úředníka nevhodná, narušuje mu jeho jinou činnost apod.

–
Z důvodů uvedených a odůvodněných výše proto navrhuji, aby odvolací orgán postupoval tak, jak je uvedeno výše.

Dále,namítám v tomto usnesení ,že nemohu veškeré náležitosti doplnit v této 5 denní lhůtě,když žádám dle § 39 ,spr.ř.o určení této 15 denní lhůty.

V Ostravě dne 2.11.2017.

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Vaše značka:

Ze dne:

Č. j.: SMO/461851/17/DSČ/
Sp. zn.: S-SMO/292730/17/DSČ/10
INF – 186/2017/zák. 106/1999 Sb.

Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum: 8. listopadu 2017

U S N E S E N Í

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností podle ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žádost podanou

o určení lhůty k doplnění odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení výzvy

z a m í t á.

Odůvodnění:

Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností bylo dne 08.09.2017 doručeno „Odvolání“, které směřovalo do rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, která byla vedena pod sp. zn. S-SMO/292730/17/DSČ. Vzhledem k tomu, že podání nesplňovalo zákonné náležitosti, vyzval povinný subjekt žadatele usnesením ze dne 18.09.2017, vedeným pod čj. SMO/363485/17/DSČ/ o doplnění podání, a to v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které rozhodnutí předcházelo. Dne 05.10.2017 obdržel povinný subjekt „Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace“, jehož součástí bylo odvolání proti vydanému usnesení. Dne 19.10.2017 bylo pod čj. SMO/422104/17/ vydáno usnesení k doplnění původního odvolání, a to o podpis osoby, která podání učinila. Na usnesení reagoval žadatel sdělením, které bylo doručeno povinnému subjektu dne 03.11. 2017, jehož obsahem byla písemnost o 8 stranách nazvaná jako „Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace“, přičemž v závěru text obsahoval vyjádření žadatele, že „z důvodů uvedených a odůvodněných výše navrhuje, aby odvolací orgán postupoval tak, jak je uvedeno výše“. Z obsahu textu lze odůvodněně dovodit, že se jedná o odůvodnění odvolání, a to v návaznosti na výzvu uvedenou v usnesení, neboť písemnost byla reakcí na doručené usnesení. Součástí předmětného podání doručeného povinnému subjektu dne 03.11.2017 byla rovněž žádost

žadatele o informaci „o určení lhůty k doplnění odvolání“, neboť stanovenou 5 denní lhůtu považoval žadatel za nikoliv dostatečnou a požadoval o určení „přiměřené lhůty k vypracování odvolání v délce 15 dnů“.

Součástí podání žadatele, byla i písemnost nazvaná jako „Reakce na usnesení čj. SMO/422104/17/DSČ“, ve které odvolatel konstatuje, že „v rámci tohoto usnesení namítá následující skutečnosti, a to především odvolání, které tímto považuje za bezvadné“ a znovu připojil text, který je totožný s předchozím textem uvedeným v první části o „odvolání“.

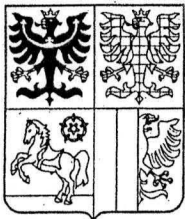
Vzhledem k tomu, že určení lhůty 5 pracovních dnů pro uplatnění práva žadatele považuje povinný subjekt za přiměřenou povaze úkonu, kdy lhůta měla zároveň zaručit takový průběh řízení, aby nedocházelo ke zbytečným průtahům, se „žádost o určení lhůty k vypracování odvolání“, **zamítá**, a to i pro bezpředmětnost, jelikož odůvodnění odvolání považuje za dostatečné.

Jelikož podání doručené povinnému subjektu dne 03.11.2017 učinil odvolatel prostřednictvím datové schránky, byl tímto způsobem zhojen nedostatek v podání původního odvolání, a to podpis žadatele.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje odboru dopravy a chytrého regionu, a to prostřednictvím podání u Magistrátu města Ostravy. Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení usnesení, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené usnesení připraveno k vyzvednutí. Odvolání proti tomuto usnesení nemá dle ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek.

„otisk úředního razítka“

KRAJSKÝ ÚŘAD
MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ
Odbor dopravy a chytrého regionu
28. října 117, 702 18 Ostrava

Čj: MSK 151226/2017
Sp. zn.: DSH/32868/2017,
084.3 V5

Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum:

posta@msk.cz
21. 11. 2017

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 1. 12. 2017

03

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu (dále „krajský úřad“), v přenesené působnosti na základě § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích, § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „zák. o informacích“), na základě odvolání [redacted] (dále „žadatel“), přezkoumal rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 11. srpna 2017, čj. SMO/292730/17/DSČ, o odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 zák. o informacích, a rozhodl takto:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání **zamítá** a napadené rozhodnutí se **potvrzuje**.

Odůvodnění

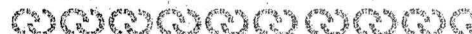
Magistrátu byla dne 7. 8. 2017 doručena žádost o informaci ze dne 1. 8. 2017, v níž žadatel žádal zaslání kompletní kopie spisového materiálu vedeného magistrátem pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ, a to v celém rozsahu; výslovně uvedl, že nežádá o nahlédnutí do spisu ve smyslu správního řádu. Poukázal na nejednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, má za to, že poskytnutí informací ze správního spisu nelze paušálně odmítnout s odkazem na § 2 odst. 3 zák. o informacích, což je zjevné již z gramatického výkladu, dále poukázal na ústavněprávní rozměr práva na informace. Uvádí, že zákon o informacích stanoví výjimku ohledně informací z trestních a soudních spisů s výjimkou rozsudků, avšak nikoli obecnou výlukou týkající se správních spisů. Ta by podle něj neobstála v testu ústavnosti, neboť právo na přímý přístup do spisu dle § 38 správního řádu svědčí velmi omezenému okruhu osob a paušální odepření veškerých informací obsažených ve správních spisech, bez ohledu na jejich obsah, ostatním osobám není podle žadatele nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví ani mravnosti (čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Na žádosti těchto osob je podle žadatele nutno aplikovat obecnou úpravu zák. o informacích a po aplikaci ustanovení § 12 zák. o informacích informace poskytnout.

Magistrát napadeným rozhodnutím žádost o informaci odmítl.

Proti rozhodnutí podal žadatel včasné blanketní odvolání v listinné formě (prostřednictvím služby České pošty Dopis Online), které nebylo podepsáno. Na výzvu magistrátu ze dne 18. 9. 2017 a ze dne 19. 10. 2017 žadatel doplnil odvolání jak o odvolací důvody, tak o podpis.

Zavedli jsme systém environmentálního řízení a auditu

Krajský úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a dospěl k následujícím závěrům.

Žadatel je účastníkem řízení vedeného magistrátem pod sp. zn. S-SMO/229235/16/DSČ (což je krajskému úřadu známo rovněž z jeho úřední činnosti, neboť v té věci vedl odvolací řízení pod sp. zn. DSH/31787/2016) přičemž právě o zaslání kopie tohoto spisu žádá. Žadatel je tedy osobou, která má podle § 38 odst. 1 správního řádu nepochybně právo nahlížet do spisů, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Krajský úřad se zcela ztotožňuje s názorem magistrátu, resp. s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, čj. **2 As 38/2007** – 78, totiž že „*ustanovení § 38 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím*“. Stejný názor je vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, čj. **7 Ans 18/2012** – 23, a dále v rozsudku téhož soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. **7 As 61/2013** – 40, kde soud zmiňuje jako příklad komplexní úpravy ve smyslu § 2 odst. 3 zák. o informacích právě ustanovení § 38 správního řádu, s odkazem na předchozí judikaturu. Dále krajský úřad poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, čj. **9 Ans 7/2012** – 56, který citoval i magistrát v napadeném rozhodnutí a který se přímo nezabývá otázkou poskytnutí informace, neboť jde o žalobu na nečinnost, nicméně *obiter dictum* je v něm odkazováno právě na výše citovaný rozsudek 2. senátu s tím, že „*nahlížení účastníka řízení do spisu podle správního řádu je specifickým a komplexně upraveným postupem poskytování informací, na které se informační zákon nevztahuje, neboť se jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 tohoto zákona*“.

K jednotlivým odvolacím námitkám uvádí krajský úřad následující:

1) V odvolání žadatel namítá, že výklad magistrátu je nesprávný, že starší judikatura sice nebyla jednotná, avšak „*již před mnoha lety*“ se ustálila na názoru opačném, rozsudek, o který se opírá magistrát, je více než deset let starý, vztahuje se k již neplatnému správnímu řádu z roku 1967 a je překonaný judikaturou, kterou žadatel citoval již v žádosti samotné, se kterou se však magistrát nijak nevypořádal. Magistrát navíc rozsudek čj. 5 A 158/2001 – 100, citoval pouze částečně, nepohodlné pasáže vypustil a přeformuloval.

K tomu krajský úřad uvádí, že žadatel si napadené rozhodnutí mylně vyložil. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, není v napadeném rozhodnutí vůbec zmiňován, tím méně citován; a ani pasáž, kterou žadatel v odvolání uvádí jako údajnou citaci odůvodnění napadeného rozhodnutí („*...že informace podle zvláštního právního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem však není správní řád. Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu, ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících řízení ve správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení správního řádu o účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.*“), v něm krajský úřad nenalezl. Tato námitka je tedy bezpředmětná a zcela se míjí s obsahem napadeného rozhodnutí.

Nad rámec toho krajský úřad konstatuje, že právní věta cit. rozsudku (formulovaná Nejvyšším správním soudem) zní: *Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů je zvláštním ustanovením ve vztahu k zákonu*

č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V případech, na něž se vztahuje § 23 správního řádu, nelze postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Jinak krajský úřad souhlasí s žadatelem, že tento rozsudek vychází z již neúčinné právní úpravy, jak správního řádu, tak zákona o informacích, a je překonaný judikaturou novější, nicméně tato novější judikatura vyjadřuje i ve vztahu k novým či novelizovaným právním předpisům shodný právní názor (srov. výše citované a tučně zvýrazněné rozsudky 2., 7. a 9. senátu).

2) Dále žadatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, čj. 8 As 34/2005 – 76, kterým byl rozsudek uvedený pod bodem 1) údajně překonaný, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, čj. 6 As 52/2007 – 80, ve kterém soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, o němž žadatel uvádí, že „na základě kterého mi povinný subjekt odmítl poskytnout požadovanou informaci“.

Pokud jde o rozsudek čj. 8 As 34/2005 – 76, tak nehledě k tomu, že i tento rozsudek se vztahuje ke „starému“ správnímu řádu (zák. č. 71/1967 Sb.), šlo v něm o případ odlišný od nyní projednávaného, a to o žádost o konkrétně určenou listinu ze spisu, přičemž žadatelem byla osoba odlišná od účastníka řízení. Proto tento rozsudek nelze aplikovat na nyní projednávanou věc, v níž žadatelem je účastník řízení a žádá o kompletní spis bez rozlišení. Ze stejného důvodu nelze aplikovat ani závěry rozsudku čj. 6 As 52/2007 – 80, neboť v něm šlo opět o případ, kdy o informace ze správního spisu žádala osoba, která nebyla účastníkem řízení. Pokud jde o rozsudek čj. 5 A 158/2001 – 100, k němu se krajský úřad vyjádřil již výše pod bodem 1) a současně vysvětlil, že tímto rozsudkem magistrát rozhodnutí o odmítnutí žádosti nezdůvodňoval.

3) Žadatel poukazuje na *Metodické doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů* Ministerstva vnitra ČR, z něhož obsáhle cituje, dle citovaného *Shrnutí* lze v režimu zák. o informacích žádat o poskytnutí informací obsažených ve správních spisech; žadatelem může být účastník řízení i jiná osoba, při vyřízení žádosti se postupuje podle zák. o informacích, včetně aplikace důvodů pro omezení práva na informace; tyto důvody není třeba aplikovat pouze ve vztahu k účastníkům řízení, kteří jsou zásadně oprávněni seznámit se s obsahem spisu v plném rozsahu; podmínkou poskytnutí informace není prokázání právního zájmu žadatele.

Žadatel má zřejmě na mysli metodické doporučení, které je v současné době zveřejněno na webových stránkách Ministerstva vnitra ČR: <http://www.mvcr.cz/odk2/clanek/metodicke-materialy-k-zakonnym-zmocnenim.aspx> pod odkazem č. 1 – *Vyřizování žádostí o informace ze správních spisů*, dle stavu ke dni 21. 11. 2017. Jiné metodické doporučení Ministerstva vnitra k této problematice není krajskému úřadu známo.

Krajský úřad k tomu předepisuje, že jde skutečně pouze o metodické doporučení, nejedná se o závazné stanovisko, nadto ve věcech dopravních agend je nadřízeným orgánem krajského úřadu Ministerstvo dopravy, nikoli Ministerstvo vnitra. Především je však podstatné, že se jedná o doporučení zpracované podle právního stavu ke dni 1. 10. 2009, tudíž vycházející z již překonané judikatury vztahující se k již neúčinným právním předpisům; vzhledem k datu svého vzniku logicky nemůže reflektovat pozdější judikaturu, která se neustále vyvíjí; není v něm zmiňován dokonce ani stěžejní výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78, tím méně rozsudky novější. Názor Ministerstva vnitra vyjádřený v tomto metodickém doporučení proto krajský úřad s ohledem na datum jeho vydání a na výše vyložené názory vyjádřené v judikatuře nepovažuje za správný.

4) Dále žadatel namítá, že právo na pořízení kopie spisu podle správního řádu je spojeno s fyzickým nahlédnutím a nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit, což je podle žadatele v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu. Dále namítá, že v takovém případě by účastníci řízení neměli právo požadovat informace ze správních spisů podle zák. o informacích, a museli by se dostavit osobně, zatímco třetí osoby by informace podle zák. o informacích požadovat mohly. Ve svém důsledku by byl účastník nucen požadovat informace přes nastrčené osoby, což je mimořádně absurdní. Poskytování informací podle zák. o informacích je oproti správnímu řádu podle žadatele výhodné i pro správní orgán, neboť může žádost vyřídit kdykoliv v 15denní lhůtě, a ne právě ve chvíli, kdy účastník přijde nahlížet do spisu a narušuje mu jinou činnost.

K tomu krajský úřad uvádí, že ustanovení § 38 správního řádu nemůže být z logiky věci samo o sobě v rozporu s jiným ustanovením téhož právního předpisu. Dále, ani ze samotného ustanovení § 38 správního řádu podle krajského úřadu nevyplyvá, že osoba oprávněná nahlížet do spisu by tak byla nucena činit výhradně tak, že se ke správnímu orgánu osobně dostaví. Historicky tomu tak bylo, neboť spisy byly vedeny výhradně v listinné podobě. Avšak vzhledem k technickému pokroku je obecně možné vést spisy v elektronické podobě a nahlížení do spisu uskutečnit např. prostřednictvím webového rozhraní přidělením přístupového údaje a hesla účastníku řízení (nahlížení do spisu tímto způsobem umožňují v některých případech např. soudní exekutoři), a to na základě téhož ustanovení § 38 správního řádu. Jde tedy o otázku technickou, nikoli právní. Krajský úřad nicméně v současné době nedisponuje takovým systémem, který by umožňoval účastníkům vzdálený přístup do spisu. Požadování informace přes „nastrčené“ osoby, jak žadatel uvádí, by podle krajského úřadu bylo nejen absurdní, ale bylo by obcházením zákona, resp. zneužitím práva.

Krajský úřad tedy uzavírá, že zák. o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu v tomto případě komplexně upravuje zvláštní zákon, konkrétně § 38 správního řádu. Magistrát tedy postupoval správně, pokud požadovanou informaci žadateli neposkytl a žádost napadeným rozhodnutím odmítl s odkazem na výluky upravenou v § 2 odst. 3 zák. o informacích. S ohledem na shora uvedené krajský úřad odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

odbor dopravy a chytrého regionu

Rozdělovník

1. Účastníci řízení:

2. Na vědomí:

Magistrát města Ostravy

